

Paa den anden Side oprullede det ærede Medlem for os et Billede af, hvilken Lyksalighedstilstand der oprinder for Menneskeheden, saa snart vi faar gode Boliger. Navnlig Havebyer havde det ærede Medlems Hjerte, det ærede Medlems Stemme var frydefuld, naar han talte om Havebyer og specielt om, at de mindre bemidlede ikke burde bo i Lejligheder paa mindre end 3 Værelser. Det var alt sammen udmærket. Men medens det ærede Medlem stod her og talte om al den Lykke, der vilde flyde af, at Arbejderne, eller lad mig sige de mindre bemidlede, kom til at bo bedre og navnlig fik Havebyer, randt det mig i Hu, at da vi i denne Samling i Udvalget behandlede et Lovforslag om — jeg skal ikke sige dets lange Titel, men det er Nr. 111, og der er noget i det om Kolonihaver, tog det konservative Folkepartis to Medlemmer et Særstandpunkt imod Ekspropriation af Jord til Kolonihaver. I den Betænkning, som disse to ærede Medlemmer af det konservative Mindretal afgang, tager de bestemt Afstand fra Ekspropriation og henviser de Folk, der trænger til at faa en Kolonihave — og jeg tænker i Forbindelse hermed ogsaa paa Havebyer og de Boliger, der kan lægges i saadanne Havebyer —, til at skaffe sig Jord ved Køb. De Nævn, som skulde oprettes efter det af de tvende Medlemmer stillede Ændringsforslag, skulde have den Opgave at paapege, hvor der var saadan Jord at faa til Købs. Naa, Teori og Praksis er to Ting, og det er meget smukt at staa her og sige saadanne Ting som det ærede Medlem har udtalt i Dag, men det hænder jo, og det er hændt før end i Dag, at det konservative Folkeparti kommer i den mest uløselige Konflikt med sig selv, og at der bliver Konflikt mellem Teori og Praksis, mellem Talen her paa Talerstolen og de Gerninger, der siden øves i Udvalget. Det er sket før, og det sker jævnlige. Og derfor kunde jeg, da det ærede Medlem stod her og talte i Dag, ikke lade være med at sige: Ja, smukke Ord, men dog kun Ord, Ord og ikke andet end Ord. Saa snart vi kræver Handling, kræver Ordene indløst af det konservative Folkeparti, kommer man med Udflugter. Saa er det forbi med det Lyksalighedsland, man her fra Talerstolen saa ofte gerne vil skabe, for det at omsætte disse smukke Teorier til Virkelighed koster som Regel Penge, og er der noget, det konservative Folkeparti først og fremmest skal værne, er det Pengepungen.

Med det samme, jeg taler om Pengepungen, vil jeg gerne sige et Par Ord til

det ærede Medlem fra Lemvig (Hagbart Berg), der efter sin egen Formening — saaledes opfatter jeg det — har gjort den Erfaring, at kommunalt Byggeri var dyrt, meget dyrt, og derfor mener, at man skulde afholde sig fra kommunalt Byggeri og overlade Bygning af Boliger til de private. Jeg vil gerne benytte Lejligheden til endnu en Gang at sige, at denne Tale om, at det kommunale Byggeri er dyrt, er en Frase. Hvis det undtagelsesvis er dyrere end privat Byggeri, er det, fordi det er bedre. Og hvis det er baade dyrt og slet at bygge kommunalt, er det de Haandværksmestres Skyld, som det ærede Medlem fra Lemvig og hans Parti saa ofte tager under Armene. Jeg skal nævne et Eksempel. Det er ikke ret længe siden, en Maanedstid eller der omkring, at der afsløredes et Komplot i Randers. Kommunen skulde bygge, Arbejdet var udbudt i Licitation, og Blikkenslagermestrene, der havde fundet, at her var en Lejlighed til ordentlig at mele Kagen, forsøgte paa et Stykke Arbejde til Værdi af ca. 40 000 Kr. at snyde Kommunen for 20 000 Kr. Jeg bruger med Forsæt Udtrykket „snyde“ Kommunen for 20 000 Kr., thi det viste sig, at da det gik galt for disse Blikkenslagermestre, kunde en af dem, der havde indgivet et Tilbud, der laa godt 20 000 Kr. over det, Arbejdet kunde udføres for, indgive et nyt Tilbud, der var akkurat de 20 000 Kr. mindre end det, han officielt havde indgivet. Naar Kommunerne har saadanne — jeg havde nær brugt et parlamentarisk Udtryk — Medborgere til at hjælpe sig til at fordyre Byggeriet, kan man naturligvis komme og tale om, at dette Byggeri er dyrt. Men hvorfor? Fordi ærede Medborgere, saa snart det drejer sig om Kommunen, benytter Lejligheden til at skære sig et ordentligt Stykke af Flæskestegen. Det gør man naturligvis ogsaa overfor private, om end i mindre Grad; men naar det er Kommune eller Stat, Gud bevares, saa lægger man ikke Fingerne imellem, saa gaar det, som det ærede 8de Medlem for Odense Amt sagde, at det er vel ikke saadan, at Menneskene er gode, den ene lidt mindre god end den anden, de er lige slette alle sammen. Saa snart der er Tale om, at Kommune eller Stat skal bygge, gælder det om — det har vi set Eksempler paa i Massevis —, at de Herrer Haandværkere er saa slette overfor Kommunen som muligt. Og saa bliver det statslige og kommunale Arbejde ofte dyrt, naar ikke de Herrer, der har lavet, hvad man i det private Liv kalder „Griseselskaber“, og har en Mester-